

„Mám něco v botě a bolí mě chodidlo!“ řekla Máša, když složila na zem svůj batoh. Počkala chvíli, až ji panda předejde, pak vyndala trochu zásob, nafoukla balónek a nacpala ho do batohu. Ha! Dokud bude batoh pořád stejně velký, nikdo se nic nedozví. Když ho zase dohnala, panda si protahoval záda. Jakmile ho Máša předešla, vyndal pár kusů náčiní a udělal přesně to samé.

„Vůbec nechápu, jak se mi ty kamínky do bot dostanou!“ kvílela Máša. Jak ona, tak panda pokračovali ve vyměňovací šarádě celou cestu skrz pole. Oba byli moc pyšní na to, aby přiznali, že možná, jen možná, si toho přece jen zabalili moc. Brzy se za nimi táhla dlouhá stezka plná jídla, hraček a výbavy. Když se dostali k potoku na místo, kde chtěli postavit stan, ukázal medvěd na vybrané místo na trávě a postavil tam jako přístřešek vigvam.